

DAVID WILKERSON - HATALOMMAL HIRDETNI KRISZTUST

Ezt az üzenetet egy jeruzsálemi konferencián hirdette. 2006. július 3.

Szolgálatunk sok konferenciát tartott pásztorok számára, de céltudatosan soha sem tanítottam arról, hogy ők miként prédikáljanak. A saját prédikálásommal is elég gyakran küszködök, nemhogy még másokat is tanítsak arra, hogy hogyan kell prédikálni.

Nagyon jól emlékszem arra, hogy ötven-évnvi prédikálásom során volt, amikor saját lelkemet is áthatotta az, amit prédikáltam. Éreztem, hogy beszédem, az üzenet szellemi hatalommal jött. Kétség kívül az Úr érintése volt rajta.

Szintén emlékszem arra is, amikor beszédem az Úr speciális kenete nélkül hangzott el. A „shófár” hangja nem volt hallható, nem érintette meg a hallgatóság lelkének mélyét, egyszerűen hiányzott belőle a szellemi hatalom. Ilyen alkalommal, az üzenet csak felvilágosítást adott nem volt meggyőző és megítélő.

Amint visszaemlékszem bizonyos üzenetekre, tudom a szívemben, hogy a szenvedély szent tüze hiányzott belőlük.

Az ilyen alkalmakkor lelkem száraz és üres volt, és prédikációm csak egy másik üzenet volt. Az ilyen esetekben tudtam, hogy egy olyan időszakon mentem át, amikor az Úr levette a kenetét rólam.

A Szent Szellem nem vette el a szószékemet, de elvette a szellemi hatalmam. Azok a napok borzalmasak voltak számomra, ugyanakkor mélyen a szívemben tudtam, hogy miért változott meg a prédikálásom, hogy miért nem érintette meg a hallgatóságot. Isten visszatartja szellemi hatalmát minden szolgájától, akivel valami vitája van.

A tény az, hogy a szívemben olyan bűnök lakoztak, amelyekkel még nem álltam szembe, és amiket nem is tudtam elképzelni, hogy el tudnék követni. Ezeket a bűnöket másokban ugyan felismertem, magamban azonban nem akartam elismerni.

Jól tudjuk, hogy a mai időkben szellemi hatalommal való prédikálásra van szükség. Nem jobb beszélő képességről, koncentráltabb tudásról vagy még nem is nagyobb csodákról beszélek. Ténylegesen, amiről beszélek azt nem is merném „jó prédikálásnak” nevezni. Miért?

A szellemi hatalom jelentése Pál apostol szerint amint írja 2.Kor. 4,2-ben: „sem Isten igéjét nem hamisítjuk meg, hanem az igazságnak láthatóvá tételével ajánljuk magunkat Isten előtt minden ember lelkiismeretének.”

Amikor ilyen fajta prédikálást hallunk, akkor a lelkünk túl józan ahhoz, hogy megbíráljuk az üzenetet, vajon jó volt vagy nem, vagy ahhoz, hogy megdicsérjük a lelkészt. Pedig az egyetlen válasz inkább az lenne, hogy alázattal térdre borulnánk az Úr jelenléte előtt.

Az ilyen prédikáció túlhaladja egyszerű érzelmeinket, és szembe állít lelkiismeretünkkel Isten jelenlétében. A következmény az, hogy Isten előtt állunk és gondolataink, tetteink megnyílnak előtte.

Pál így ír arról a szolgáról, akire ilyen Isteni hatalom száll: „ellenkezőleg, lemondunk a szégyellni való titkokról és nem járunk ravaszkodva, sem Isten igéjét nem hamisítjuk meg.” (2.Kor. 4,2)

Az ilyen szolga Jézussal volt bezárkózva és kinyitotta szívét a Szent Szellem munkálkodására. Pál szerint az ilyen szolga állandó imája:

„Uram mutasd ki bűnös hajlamaimat, szentségtelen törekedéseimet, tisztességtelenségeimet, és manipulálásomat! Ne enged, hogy prédikáljak, bármilyen rejtett magatartással is a szívemben!”

A Szent Szellem tisztán beszélt hozzám ezzel kapcsolatban, „Egy árat kell fizetned azért, hogy szellemi felhatalmazással beszélhess.” Különösen azt sugallta:

„Dávid, te meg lettél tisztítva a vérrel az Új Testamentum szerint és megváltott fiam vagy. De ha olyan hatalommal akarsz rendelkezni – amely az emberi szíveket érinti – meg kell engedned, hogy szembe állítsalak a szívedben azokkal a dolgokkal, amelyek szellemi hatalmad hátráltatják.”

Szeretném megosztani veletek, hogy miként foglalkozik az Úr velem az ilyen esetekben.

1. Isten megkérdezi: „Elfogadod a legalacsonyabb helyet az asztalnál? Elfogadod, hogy ne az asztalfőnél ülj?”

A Lukács 14. fejezetében Jézus meghívást kapott az egyik fő farizeus házához. Több elismert farizeus is részt vett ezen a vacsorán. Ezek mind a törvény megtartásával foglalkoztak.

Amikor a háziúr kezdte leültetni a vendégeket, akkor hirtelen mindenki sürgősen az asztalfőnél próbált leülni. A szentírás azt mondja, hogy Jézus látta mindezt, „mondott pedig a meghívottaknak egy példázatot (példabeszédet), miközben megfigyelte, hogyan válogatják a kiemelt asztali helyeket,” (Lukács 14,7) A büszkeség szégyen nélküli megnyilvánulását látta, és a mély szükségét az elismerésre.

Amikor Jézus is leült az asztalhoz, így utasította rendre a vallásos vezetőket; „mondott pedig a meghívottaknak egy példázatot (példabeszédet), miközben megfigyelte, hogyan válogatják az első asztali helyeket, és így szólt hozzájuk: amikor valaki meghív lakodalomba, nehogy letelepedj a főhelyre, mert hátha nálad előkelőbbet is meghívott, és odajön, aki meghívott téged is meg őt is, és felszólít: add át neki a helyedet és akkor kezded szégyenszemre az utolsó helyet elfoglalni, hanem ha meghívnak, menj és telepedj le az utolsó helyre, hogy amikor jön az, aki téged meghívott, ezt mondja neked: barátom, jöjj feljebb, akkor megtiszteltetésben lesz részed minden asztaltársad előtt, akik együtt telepedtek asztalhoz veled, mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megalázzák, és aki megalázza magát, felmagasztalják.” (Lukács 14,7-11)

Jézus egy minden korszakban megtalálható, speciális vallásos emberről beszélt.

Krisztus szava az összes követőhöz szól, mégis a farizeus házában egy különös típusú vezetőről beszélt: aki „óvakodjatok az írástudóktól, akik díszöltözetben akarnak járni-kelni, és szívesen veszik a tereken a köszöntéseket és a zsinagógákban (összejöveteleken) az első székeket, és az estebédeken az első (fekvő) helyeket, felemészti (felfalják) az özvegyek házait, és színleg hosszan imádkoznak, annál súlyosabb ítélet vár rájuk.” (Lukács 20,46-47)

Röviden, Jézus azokról az emberekről beszél, akik elismerés céljából végeznek jó munkát. Az ilyenek szeretnek kitűnni és állandóan trombitálják tetteiket.

Fiammal, Gary-vel való utazásaimban, láttunk ilyen „trombita” fújókat. Némely pásztor konferencián, amiket nemzetközileg tartottunk, néha egyesek jöttek hozzánk körülvéve követőikkel és dicsekedve tetteikről:

„Az egyik legnagyobb gyülekezetnek a pásztor vagyok az egész országban. 20,000 tagunk van, és a TV-ben is ott vagyunk. Gyülekezeteket kezdünk alapítani mindenhol a nemzetünkben és világszerte. Emberek sokasága tért meg mi általunk.”

Gyakran annyira el vannak telve magukkal, hogy elfelejtik még a bemutatkozást is.

Olyan pásztorokkal is találkozunk, akikben egy másfajta szellem van.

Amikor ilyenekkel találkozunk, örömmel telt szívvel üdvözljük egymást. Ezek a pásztorok ismeretlenül ülnek a hallgatóságban, nincsenek körülvéve követőikkel, nem adnak egy hosszú listát tetteikről, de Jézus látható a szemükben.

Találkoztunk egy ilyen emberrel és kérdeztük, „Pásztor vagy?” „Igen” válaszolt. „Hol?” „Különböző felelőségeim vannak.”

Később hallottuk, „Dávid Testvér, ismeri azt az embert?” Ő egy püspök és több országban 6 millió hívőért felelős. Az egyik legelismertebb pásztor a világnak ebben a részében.”

Ennek az embernek egy óriási szolgálata van, és magas tiszteletben tartják, mégis megtanulta, hogy a legalacsonyabb helyet válassza.

Az utóbbi hetekben képtelen vagyok elfelejteni Jézus szavait: „Foglald el a legalacsonyabb helyet a házában.”

Miről beszél Jézus igazából, amikor ezt mondja? Mint egy pásztor, nagyon komolyan veszem az Úr szavait. Ebben meghív minden pásztor, evangélistát, tanítót és másokat, hogy „jőjjenek magasabbra”, az igazi tisztelet helyére. Mi ez a tisztelet, amire meghív minket?

Ez nem más, mint a szellemi felhatalmazás helye, amely szükséges az emberi szíveket körülvéve kemény falak áthatolására. Ez az a felkentség, mely képes átszakítani az emberi észre és az elvakult lélekre vetett fátylat. Igen, a magasabbra való hívás az, hogy Isten érintésének teljességébe lépünk be. Egy gazdagabb közelségre való meghívás hogy, mint az Úr „szája” meggyőződéssel beszélhessünk. Viszont a tény az, hogy

amíg a saját munkánkkal dicsekedünk, – az én munkámmal, az én szolgálattal majdnem minden beszélgetés alkalmával – addig nincs lehetőség igazi hatalommal telt prédikálásra. Megrendültem, amikor nemrég saját magamat hallottam különféle dolgokat mondani bemutatkozásom alkalmából. Szavaimban felismertem egy rejtett szükségét, hogy tiszteletben tartsanak. Nem választottam a legalacsonyabb helyet.

Hiszem, hogy ez az üzenet különösen nehéz a pásztorok számára, de valójában mégis Isten minden gyermekéhez szól. Jézus szavai itt magába foglalják a legnehezebb munkát, amire Ő valaha is hívott minket. Ez pedig az, hogy tanuljunk meg másokra hallgatni, és ne próbáljunk túltenni rajtuk. Mindannyian hivatottak vagyunk Krisztus evangéliumának hirdetésére, de alázatosság nélkül minden szavunk „leesik a földre”.

Engedjétek meg, hogy egy személyes példával magyarázzam meg ezt! Évekkel ezelőtt egy pásztori ebéden New Yorkban az egyik vezető pásztor azzal kezdett dicsekedni, hogy egy híres, gazdag ember jár az ő gyülekezetükbe. Amint hallgattam őt közbeszóltam, „Igen, ez az ember többször bejön a mi gyülekezetünkbe is.”

Később nagyon elszégyelltem magam. Szellememben megtörve kértem az Urat, „Oh Uram, mikor fogom megtanulni, hogy ne dicsekedjek és hogy bezárjam a számat?”

A szellemi felhatalmazás azoknak adatik meg, akik beismerik, hogy az irigység és a féltékenység magva él bennük.

Az irigység és a féltékenység magva mindenkiben megvan. A kérdés az, hogy ki fogja ezt elismerni?

Egy a szent puritán prédikátor, Thomas Manton mondta az emberi hajlamról, az irigységről és féltékenységről: „Mi Ádám bűnével születünk, isszuk azt anyánk tejével.”, mint lényünk valami mély részét.

Ezek a bűn magvai tartanak bennünket vissza attól, hogy örüljünk mások áldásain és szolgálati munkálkodásán. Persze az eredmény az, hogy egy áthatolhatatlan fal képződik testvéreink és magunk között: „A búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irigység előtt?” (Példabeszédek 27,4)

Jakab hozzá teszi, „Ha pedig keserű irigység és civódás van a szívetekben, ne dicsekedjétek, és ne hazudjatok az igazság ellen.” (Jakab 3,14)

Mint Krisztus evangéliumának küldöttje, egyszerűen nem tarthatok féltékenységet, és irigységet senki ellen. Jakab tisztán kijelenti, hogy ez hátráltatni fogja az embert a szellemi hatalommal való prédikálásban és a tanításban, mert az igazság elleni hazugságban élek.

Tiszta magyarázat erre az, hogy a féltékenység és irigység bűne olyan, mint a keserű méreg, és most azért írok erről, mert a Szent Szellem megmutatta hogy milyen átkos gonosz ez a bűn az Úr szemében. Ha ezt megtartjuk magunkban, nemcsak a szellemi felhatalmazásunkat veszítjük el, hanem ráadásul még ördögi tevékenységeknek is megnyitjuk a szívünket.

Saul király mutatja a legtisztább példát erre a Szent Írásban.

1.Sámuel 18. fejezetében, amint Dávid győzelmesen tér vissza az egyik filiszteusok elleni csatából és Saul király mellett lovagol be Jeruzsálembe, az asszonyok Dávid győzelméről táncolva énekelnek: „Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert!”

Saul ezen megsértődve ezt gondolja: „Dávidnak tízezret tulajdonítanak, nekem meg csak ezret tulajdonítanak! Még majd a királyság is az övé lesz!” (18,8)

Sault azonnal elemészttette a féltékenység és az irigység szelleme. A következő versben látjuk és olvashatjuk ennek a rá gyakorolt halálos hatását, „Ettől fogva állandóan rossz szemmel nézett Saul Dávidra.” (18,9)

Egész éjjel önsajnálattal forrongott és duzzogott. Gondolta, „Mindent feladtam, hogy ezt a népet szolgáljam, most pedig ellenem fordulnak, és Dávidot tisztelik és dicsőítik. Énekekkel magasztalják azt, aki a szolgálóm, míg engem észre sem vesznek.”

Tragikusan ezután: „Ezért még jobban félt Saul Dávidtól, és ellensége lett Dávidnak egész életére.”(18,29)

A féltékenység Sault teljesen megcsalta.

Igazság szerint nem volt fontos, hogy a nép Dávidot tisztelte és hogy az ő nevét kiáltotta. Isten Szelleme és kenete még mindig Saulon volt, Izrael még mindig szerette őt. Igen, Isten szerette Sault és az Úr ígérete, hogy majd megszilárdítja örökre királyi házáat, még mindig érvényes volt.

Ha Saul megalázta volna magát az Úr előtt megtérve, és felismerve az ellenség ravasz támadását lelkében, belátta volna saját irigységét, és azt gyökerestől kirántotta volna szívéből – Isten tisztelte volna felkent szolgáját. Saul lett volna Izrael első szintén leghatalmasabb királya, és az igazság az, hogy Dávid hűséges kapitánya örömmel megerősítette volna Saul királyi birodalmát katonai ügyességével.

De Saul nem volt képes megalázni magát, inkább a féltékenység mérge új magasságokra emelkedett benne, és ami a következő napon történt vele, félelemmel kell, hogy töltsön el minket is.

„Másnap megszállta Sault Istennek az a rossz szelleme, és révületbe esett a házában (hamisan prófétált). Dávid pedig a lantot pengette, ahogyan mindennap szokta. Saul kezében lándzsa volt. Saul feléje dobta a lándzsát, mert azt gondolta, hogy a falhoz szegezi Dávidot. De Dávid két ízben is kitért előle. És félni kezdett Saul Dávidtól, mert vele volt az ÚR, Saultól pedig eltávozott.” (18,10-12)

Minden gyülekezet, kicsi vagy nagy megérdemli, hogy ott Isten Igéje hatalommal prédikáltassék, de az nem fog addig megtörténni, amíg a szívünkben lévő romlott hajlamokkal el nem számolunk Isten előtt.

Szövetségben Isten adta nekünk az Új Testamentumot, így sohasem késő, hogy megragadjuk ezt a természetfeletti hatalmat.

Istennek mindannyiunkra szüksége van ezekben az utolsó időkben, és minden nemzetnek szüksége van felszentelt vagy egyszerű szolgákra, akik igazi szellemi felkenetésben haladnak előre. Egyszerűen mondván Krisztust muszáj szellemi felhatalmazással prédikálni, és az üzenet, amit át kell adnunk, nem nehéz vagy komplikált.

Bevallom nektek, hogy én magam még nem léptem be ebbe a szellemi hatalomba, de Isten az Ő szeretetében és kegyelmében, megértette velem, mit kell tennem ahhoz, hogy ezt egy állandóan növekedő mértékben kap-hassam meg.

Húsz évvel ezelőtt álltam a Broadway és 42. utca sarkán, imádkozva, hogy Isten létesítsen egy gyülekezetet itt a világ keresztútján. A Times Square Church akkor, azon a sarkon született meg és minden évben visszatérek, oda hogy az Úrral beszéljek.

A múlt hónapban, közel a hetvenötödik születésnapomhoz, visszamentem ugyanarra a sarokra, ahol évekként ezelőtt álltam, és most arra kértem az Urat, „Mit tegyek a hátra maradt éveimben, tetszésed szerint? Mire összpontosítsam a figyelmemet?”

A felelet pedig, „Húzódj közelebb hozzám és Én is közelebb húzódok hozzád.” Ez minden.

És most ez mindenenk felett a legfontosabb számomra. Sok időt töltök az Úrral és meg vagyok győződve arról, hogy ezekben, az intim időkben fogja feltárni szívét és felfedni azt, ami az én szívemben van.

Egy igen mély értelemben, a közelhúzódás feladata, hiszem, hogy mindannyiunk számára fontos:

Minden keresztény számára ez azt jelenti, hogy ne szűnjünk meg imádkozni ...soha ne lassuljunk ebben... tegyük félre időt az Úrral való együttlétre. Igenis, tegyük ezt életünk legfontosabb feladatává!

Hiszem, hogy ha elfogadjuk ezt a szót, Isten hűségesen megtisztít bennünket Szent Szelleme által mindattól, ami Krisztus ellenes bennünk, és az Ő szellemi felkenetését ki fogja önteni szolgálóira, amely által igéje hatalommal lesz hirdetve.

Dicsőség az Ő Szent Nevének!

Forrás: www.tsculpitseries.org

Közzétéve a World Challenge engedélyével. P. O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA.